

[Johannes Hansen.]

sættelsestale, at det var Organisationerne inden for Amtet. Jeg vil meget gerne have det Spørgsmaal klaret.

Jeg har endvidere et andet Spørgsmaal til den højtærede Landbrugsminister, som ganske vist ikke angaar selve Lovforslaget. Jeg vil gerne vide, om alle Pengene baade til Oprettelse af nye Brug og til Til lægslaan efter de Love, vi i Øjeblikket arbejder med, er beslagnagt. Ministeren kan maaske ikke svare paa det i Øjeblikket, men saa kan vi maaske senere faa det oplyst.

Det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) fremhævede Landbokommissionens Arbejde. Det har sikkert været udmærket, men jeg kan nu ikke se andet, end at det samme Arbejde kunde være udført i Landbrugsministeriet; thi det nye, der er kommet ind, angaar jo kun Jordlovsudvalgets Sammensætning — alt det andet har vi i de gældende Love, eller vi har været præsenteret for det i Lovforslag, fremsat af Regeeringspartierne.

Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem Hr. Ulrich, at jeg er enig med den højtærede Landbrugsminister og det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) i, at mange af disse Landbrug selvfølgelig kan forrente sig. Jeg ved ganske bestemt, at det kan lade sig gøre. Jeg sagde heller ikke, hvad det ærede Medlem Hr. Ulrich synes at mene, at de Folk, der er Ansøgere, ikke duer til noget. Der kommer en Del, som ikke har noget at risikere, fordi de ikke har nogen som helst Kapital — det er rigtigt. Men der kommer ogsaa mange, som ved Flid og Sparsommelighed har sparet sig en lille Kapital op paa 2 000 Kr., 3 000 Kr. eller mere; de har noget at risikere, og de vover denne Kapital og gør et godt Stykke Arbejde i adskillige Tilfælde, ja, næsten i alle Tilfælde. De unge Mennesker, der søger et Statslaan til et saadant Brug, har naturligvis Tro til, at det kan gaa, og det kan det ogsaa i de allerfleste Tilfælde. Men jeg gjorde mig til Talsmand for, at der skal gennemføres en skrappere Sortering, man skal ikke tage en hvilken som helst Ansøger, og derfor var jeg ogsaa Modstander af Bestemmelsen om at yde Etableringslaan. Naar jeg kan give min Tilslutning til de ekstraordinære Laan, er det, fordi der kan være ekstraordinære Tilfælde, hvor der kan være Grund til at tage et skønsonomt Hensyn. Og naar der kræves enstemmig Tilslutning fra Statens Jordlovsudvalg, vil man sikkert i de allerfleste Tilfælde træffe det rette. Jeg kan endnu en

Gang anbefale, at Lovforslaget faar en villig Behandling i et Udvalg.

Ulrich: Jeg har kun nogle ganske faa Bemærkninger til den højtærede Landbrugsminister og til de ærede Ordførere. Den højtærede Minister har det jo ikke helt godt. (*Landbrugsministeren* [Bording]: Jo). Tilsyneladende ikke i alt Fald. Naar han fremsætter et Lovforslag ordret, som den høje Landbokommission har affattet det, faar han Utak til Løn, og naar han som i Efteraaret ikke fremsætter det ordret, men forandrer Kommissionens Indstilling, faar han ogsaa Utak til Løn. Det er ikke nemt at være Landbrugsminister, især naar man ikke har nogen selvstændig Mening, som man kan give Udtryk i de Lovforslag, man fremsætter.

Den højtærede Minister bevægede sig jo paa forskellige Omraader inden for en ganske kort Tale. Ministeren sagde først paa mit direkte Spørgsmaal, om han troede, der var Levemulighed for Brug paa mindre end 10 ha, at Brug paa 8—10—12 Tdr. Land udmærket godt kunde eksistere. Et Øjeblik efter mener Ministeren, at det vilde være fornuftigt ikke at oprette for smaa Brug, men Brug paa saadan noget som 12—14—15 Tdr. Land kunde nok gaa. Jeg antager, at næste Gang Ministeren udtaler sig, bliver det Brug paa 15—16—20 Tdr. Land. Paa den Maade kan den højtærede Minister jo tænkes at gennemgaa en stor Udvikling.

Den højtærede Minister kunde dog ikke lade være med at komme med en lille Spydighed. Han mente ikke, Ulrich kunde leve paa et saadant Brug. Vi har Eksempel paa, at den højtærede Landbrugsminister ikke kunde leve paa et saadant Brug, for han smækkede 2 sammen ad ulovlig Vej, og nu lader det til at gaa meget godt, ikke sandt? Men hvad Ulrich angaar, er der det kedelige ved det for Ministeren, at han er gaaet fra et stort Brug over til et lille — jeg maa i Øjeblikket nærmest betragtes som Husmand —, og jeg lever saamænd meget godt, Hr. Minister, saa Ministerens Beklagelse var saadan lidt ved Siden af. Nej, man skal, som bekendt, ikke slaa med Sten, naar man bor i et Glashus.

Det, der interesserer mig, er nu ikke, om Ministeren mener ditten eller datten, men hvorledes Billedet tegner sig for de unge Mennesker, der har faaet Hjem ved Statens Hjælp. Kan de i Øjeblikket leve paa disse Brug og svare Staten Renter og Afgifter af de Laan, Staten har ydet? Den højtærede Minister ved, at det kan de ikke.